

[Lasse Budtz]

Hr. Arentoft minder om, hvad der foregik på NATO-parlamentarikernes møde i London. Der blev snakket om mange ting i London, men det, de amerikanske politikere måske var mest optaget af af alt, både på talerstolen og i korridorerne, var såmænd, hvordan man kunne gennemføre en ordning, så vi fik fastfrosset atomvåbnene. De amerikanske politikere i London var af den opfattelse så godt som alle sammen, at der i det nye repræsentanternes hus i Washington nu efter midtvejsvalget i begyndelsen af september 1982 er flertal for en fastfrysning af atomvåbnene. Det er jo ikke for at ødelægge amerikansk sikkerhedspolitik eller NATO-samarbejdet.

(Kort bemærkning).

Finn Jørgensen (KF):

Jeg mener ikke, jeg har givet udtryk for, at jeg ikke var klar over, at der fandt en atomoprustning sted. Det er netop det, der er hele problemet, og det er netop for at prøve på at skabe balance i den situation, NATO har truffet den beslutning, det har.

Jeg kunne ikke forstå på hr. Lasse Budtz, hvad det er, der har ændret sig, således at det, der var rigtigt for et halvt år siden, ikke er rigtigt i dag. Det skylder man os en forklaring på. Når jeg bliver så stærkt irrettesat for ikke at forstå noget, så er det da ikke forkert, at jeg spørger om det, jeg ikke forstår.

Arne Christiansen (V):

Jeg må konstatere, at det ikke alene er regeringspartierne, der mener, at socialdemokratiet har skiftet politisk holdning på dette område; det gav hr. Pelle Voigt jo også udtryk for.

Hr. Lasse Budtz fremhæver nu i anden omgang, at vi tidligere har haft særstandpunkter inden for NATO. Ja, det har vi ikke bebrejdet socialdemokratiet og regeringen, for dengang tilstræbte vi jo alle at have en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det, vi bebrejder socialdemokratiet nu, er, at man totalt har sadlet om og nu har en anden socialdemokratisk holdning.

Man henviser til, at man også har kontakt med f.eks. socialdemokratiet i Holland. Det havde man vel også, dengang man var i regering – og havde en anden holdning til det emne, som drøftes her i dag. Om så taletiden blev en halv time, kan hr. Lasse Budtz altså

ikke overbevise hovedparten af medlemmerne i denne sal om, at der ikke er sket en holdningsændring i socialdemokratiet.

Skulle der ikke være tid nok til at besvare mine spørgsmål, mødes vi jo igen ved anden behandling og i forbindelse med en forespørgsel. Det kunne jo være, at socialdemokratiet var kommet på bedre tanker til den tid.

Formanden:

Ja, det er jo rigtigt, at det er et forslag til folketingsbeslutning om mellemdistanceraketter, der er til behandling.

(Kort bemærkning).

Lasse Budtz (S):

I anledning af hr. Arne Christiansens bemærkninger vil jeg gerne gøre opmærksom på, at vi ikke har sadlet om, men jeg anerkender blankt, at vi nok rider lidt hurtigere, end vi gjorde tidligere. Det bør vi også gøre på grund af den udvikling, der har manifesteret sig.

Jeg vil gerne sige til hr. Emmert Andersen i denne forbindelse, at socialdemokratiet ikke på noget tidspunkt har gjort sig til talsmand for synspunktet om, at vi skulle have en ensidig nedrustning. Vi har afgjort ikke på noget tidspunkt ment, at vi blot i Vesten skulle nedlægge vores raketter ensidigt, og at Øst skulle beholde deres. Det ville vi mene var dødsensfarligt for afspændingen. Men vi har ment, naturligvis, at man skulle benytte sig af alle muligheder for at få gennemført en nedrustning, en nedskæring af antallet af raketter. Det kan man gøre på forskellig vis, men man kan ikke gøre, som man for øjeblikket gør – det er jeg ked af at måtte sige – i Genève. I Genève opretholder den amerikanske forhandlingsdelegation – udtrykt helt officelt og helt åbent ved deres repræsentanter – det synspunkt, at nulløsning er det ultimative krav, hvorfra man ikke vil vige. Det er naturligvis ikke ad den vej – selv om jeg synes, nulløsningen er herlig – man når frem til et resultat. Man bliver på et eller andet tidspunkt nødt til at lave et kompromis for at nå et resultat. Det er det, vi meget gerne vil være med til at fremkalde. Jeg må sige, at 200 raketter på vestlig side i Europa f.eks. ville være bedre end 572 – naturligvis forudsat at russerne også nedskar deres antal.